

SÕJAHÜÜD

EDWARD HIGGINS, KINDRAL

WILLIAM BOOTH, ASUTAJA

ALFRED LOCKYER, DIVIISI-KOMANDÖR

Nr. 44

Märts 1933

5. aastakäik

Õel ütleb oma südames: Ei ole Jumalat! (Eaul 14:1.)

Jumalakartmatus võtab võimuse ja paljud salgavad Jumalat. Mitmetes maades on asutatud organisatsioonid, mis kuulutavad avalikult Jumala olematust.

Nende kirk on lahine haud; oma keelega räägivad nad kavalust; vihaseimate madude mürk on nende huulte all. Nende suu on täis sajatamist ja libedaid sõnu. Nende jalad on nobedad verd ära valama. Põhastamine ja vaeumine on nende teede pääl. Ja rahu teed ei ole nemad tunnud. Ei ole Jumala kartust nende silmade ees.

Room. 3:13-18.

Jumalasalgaajate juht:

Jumala kisume taevast alla! Rahva kultuuri ja hääkäekäigu tõstame üles!

SÕJA-

Pääste-

HÜÜD

armee

häälekandja Eestis.

PÄASTEARMEE

Rahvusvaheline Pääkorter, London

101 Queen Victoria Street.

Diviisi Pääkorter, Riga,

Kerina iela 92 dz. 3-a.

JUHATAJA MÄRKMEID.

Kindral ja proua Higgins on nüüd lõpetanud oma India sõjakäigu ja saabusi hästi Londoni. Nad reisisid tuhandeid miili, juhatsid sadadeid koosolekuid, olles vahendiks tuhandete inimeste päästmiseks. Neid võtsid vastu kõrgemad riigiametnikud, ja nad astusid küllades viitsaimatesse kodudesse, kuna kõikjal tervitati neid vaimusega. Meie palume, et Jumal jatkub õnnistamast meie juhte.

Selles väljandes on toodud täieline kirjeldus koosolekute üle, mida komandör Gundersen juhatsis Eestis. Komandöri olid hääd koosolekud ja teda tervitati vaimusega igas keskus. Praegu on komandör sõjakäigul Lätis.

Ma tahan pöörata teie tähelepanu üleskutsele, mida ma teen meie töö suhtes sellel maal. Rahvuslik üleskutse kestab selle kuu jooksul, ja meie palume, et teie paneksite tähele meie vajadusi ja vastaksite neile vabatahtlikult.

Käesoleva kuu jooksul peetakse igas korpuses eriline päästmise sõjakäik, mis algab 4. märtsil ja lõpeb 13. märtsil. Samuti peetakse noorsoo sõjakäik 25. märtsist 2. aprillini. Koosolekud peetakse iga õhtul, ja me kutsume teid ühimega meiega igal koosolekul võimalusel.

Ma palun, et Jumal jätkuvalt annaks oma õnnistusi teile igapäevases elus. Kui teil pole Teda — otsige Teda — ja Tema laseb ennast teile leida. Hüüdke Tema poole, ja Tema kuuleb teid. Andke oma elu Temale ja teie leiate lõpmata rõõmu ja õnne.

Lugege ja levitage
„SÕJAHÜÜDU“.

Sirutamine õnne järele.

(Rindral Higginsi kõnest.)

huldasalik. Ta õpib Jeesusel Kristusel, et õnnis on ennast ära salata ja teinuda teisi. „Kes teie seast tahab suurem olla, see olgu teiste teener.“

Kolmes asjas — sõprus Jumalaga, ärasalgamine ja teiste teenimine — peitub ainuke võti tõsisele rahuldusele, mida Jumal on ette näinud inimkonnale. Kõik inimeste kogemused tõendavad seda. Siiski — kui pikaldased on inimesed seda vastu võtma ja ehitama oma elu nende tõdedele! Kas sina, mu sõber, mõtled sellele? Kas sa elad ühes Jumalaga, kooskõlas Tema käskudega ja mõtetega sinu kohta? Kui sa teed seda, siis üle kõige sinu elus, sa tahad üles näidata seda oma kaasinimestele, teinides neid.

Kõikjal meie ümber on võimalused, mis hüüavad selgesti teenistuse järele — meie suurimad vaesed osad, mittekristlikud maad maailmas, — võimalused teinida ihulikult ja vaimulikult haigeid, võimalused noorte seas, kelle süda ja meel on ni kergesti paindub hääle kui kurjale — võimalused teinida maailmale, mis sirutab õnne järele saunas, mis viib neid „akstamatult vastu hukatusele, Jumala armastusest, mis avaldus Tema Poja, Jeesuse Kristuse, andmises.

Tunnistan igale noorele, kes loevad seda, et siin on töö, mis rahuldab tervet su elu, annab rahuldust, mida ükski teine ei suuda anda ja mis on päisiv ka siis, kui kõik maailma saavutused kaovad igavesti.

ÜLESKUTSE ÄRASALGAMISELE.

Sauluselt Tarsuselt.

Agas meie anname teile teada, vennad, Jumala armu, mis Makedoonia maa kogudustele on antud, et kui neid mitme viieteistkümnend küsimisi, oli nende rõõm üllivaga suur, ja ehk nemad koguni vaesed olid, on nemad ometi väga sädemega rohkesti annud, sest nemad olid valmis andma kõige juu poolest ja üle jõe, ja palusid meid mitme manitsusega, et meie pidime selle anni ja jagamise toimetamise eneste kätte võtma ja pühadele viima.

Ja nemad ei teinud mitte üksipäinis nõnda, kui meie lootsime, vaid nemad andsid iseendid ette Issandale, pärast meile, Jumala tahtmise läbi; ja meie pidime Tõutust manitsema, et tema nõnda, kui ta enne oli hakanud, ka selle anni korjamise teie juures pid lõpetama.

Agas otse kui teie kõigis rikkad olete, usus ja sõnas ja tunnusises ja kõiksuguses usinus, ja oma armastuses meie vastu, nõnda tehke, et teie ka sellisesse anni seaks rikkad olete. Mina ei ütle seda mitte kui käskides, vaid teiste usinus läbi kinsan mina ka teie armastust, kas see tõsine on.

See annan mina nõu, sest see tuleb teie kasuks, kes teie ju mulle olete hakanud, mitte üksipäinis seda tegema, vaid ka seda tahtma. Agas nüüd lõpetage ka see tegemine, et nõnda kui hää meel on, et teie tahate, nõnda olgu ka hää meel, et teie lõpetate oma jõudu nõuda!

(2. Kor. 8. ptk.)

Mida katoliku preester arvab Päästearmee.

St. Louis'is avati hiljuti Päästearmee uus koosolekuruum, mille pühul loeti ette Notre Dame'i katoliku kiriku preestri Russell Wilburi kiri, isa Wilbur, kes ise ei saanud koosolekust osa võtta linnast äraoleku tõttu, kirjutab:

„Mul on väga kahju, et ma ei või esia võtta teie uue ruumi sissõnnistamisest. Mulle oleks olnud suureks rõõmiks väljendada teile ja teie korpusele ning sõpradele tervitust ja õnnesoove Notre Dame'i rahvalt...“

„Ma usun, et väljendan seda, mida mõtlevad ja tunnevad paljud teised

SUUREMA osa inimeste elu kättikst kuni hauani on sirutamine õnne järele ja tema mitmesuguste nõuete rahuldamine. Agas kui vähe on neid, kes on küllalt rahuldatud! Põhjusi pole tarvis otsida kaugel. Inimene ei ole loodud nii, et ta leiaks iseeneses õnne ega ka igasuguses lõbend-keerus. Meie oleme loodud Jumala nõu järele ning tõisist ja jäädavalt rahuldatud võib leida ainult Tema juures ja tehes Tema tahtmise järele.

Kui inimene on tõsiselt leidnud Jumala, siis ta leiab ka peagi oma kaasinimese. Ta tuleb veendumusse, et suuremal osal inimestest puudub see, mida tema on leidnud — tõsine, päisiv rahuldatus.

SINU VAASTATUS HINGEDE PÄASTMISES.

Sõna igale salvatsionistile
William Boothilt.

HINGEDE päästmine on minu elu-kuuse, Jumal on pannud seda minu südamele,“ kirjutab mõne aasta eest keegi mees, kellel oli põlev armastus päästamata inimeste vastu; see armastus oli nii suur, et ta tarvits tervet oma elujõudu ja suri varaselt. Ta oli väsimata ja ennastohverdavad hingede võitja.

See oli armastus, mis tõi Jumala Poja teavestest aust ja pani Teda kindlaima alanduses eneseärastavat teed maailmas.

See oli armastus, mis tegi, et apostolid ja märtrid võisid minna juudele ja rõõmuga vastu surmale.

Sarnane armastus on viinud Päästearmee edasi möödunud ajul, ja annud meile sarnase seisukoha, millise omame praegu. Armastus on tarvilik igale ühele, kes võitleb meie riidades, alates kindraliga kuni kõige noorema nekrutini.

Meie vajame Vaimu ristimist, mis loob meie sarnast armastust. Meie peame armastama hingi hingede endi pärast, mitte ainult siis, kui meil on mingisugune eriline tunne või meie silmad avanevad koraks hingede väärtusele, nende jumaliku algusele ja igavesele kestvusele.

Armastus teeb enesele sihiks ohverdada ennast. Võib-olla meie ei oska selatada sõnadega, mispärast meie peame armastama ja minema edasi armastades ja võitmas. See ei ole peavad o m a m a s a r n a s t a r m a s t a s t u s h i n g e d e v a s t u j a k a n d m a h o o l t t e i s t e i n e m e s t a j a l i k u k u i k a i g a v e s e õ n n e e s t. S e e o n t i n g i m u s, e t o l l a s a l v a t s i o n i s t i ! K u i a r m a s t u s p u u d u b, s i i s ü k s k ö i k u i k a n d e k a s a k a e i o l e k s, s a e i o l e m u u d m i d a g i k u i k e l l u k e, m i s h e l i s e b. A i n u k s e e, k e s o n t ä i d e t u d a r m a s t u s e g a h i n g e d e v a s t u, o n e d k a s o m a t ö ö s j a v ö i b t u n d a, e t t e m a ü l e h i n g a b J u m a l a m e e l i h a d. A r m a s t u s h i n g e d e v a s t u o n p ö l e v i g a t u s v a b a s t a d a j a p ä a s t a e k s i n u i d h u k a t u s e s t j a s u r m a s t, m i s o n p a t u p a l k.

On tarvis püüda neid vabastada pimedusest ja kurjusest võlmuusest, mis tõmbavad hingi alla tuleleeki, patustesse hingepindadesse, täidavad südant kõvadusega ja muudavad inimest varemtekis usmatuse, jumalasalgamise, mõistuse kaotamise ja enesetapmise läbi ning viivad ta viimaks igavesse hukatusesse. Meie vajame inimesi, kes on täidetud armastusega ja actud armastusest tööle — kõikumata ja väsimatu armastus kõigis raskusis ja tagakiusamisõis oma jõupingutustes, et päästa hingi. Meie vajame väga mehi ja naisi, kes on täidetud sarnase armastusega. Kas sina, lugeja, mõistad, mida meie mõtleme armastusega hingede vastu?

Vaata rahaarmastajale, vaatlutele! Ta armastab raha, ta pingutab ennast selleks, et saada raha, õõsel ta näeb unes rahast, päeval ta mõtleb sellele. Oma fantaasias ta loeb raha juba ennem kui ta omandab seda, tarvits seda ja suurendab summat. Ta on valmis teema kõike, et saada kätte raha. Ta läheb reisile, ei kokku hädaohude ees, keeldub igast mõnusest, ohverdab oma tervist ja koid. Meie näeme kõikjal endi ümber, kuidas inimesed sirutavad raha järele.

On ka inimesi, kes sirutavad maailma ju järele, otsivad endile auimeisi või mingisugust muud kuulsust. Nende meel on täidetud sellega, ja nad püüavad kindlasti saavutada seda. Nad on valmis ohverdama kõik, et ainult saada sihle. Ja mida nad küll ei ole valmis ohverdama? Mida nad hoolivad kodusest õnne, isast, emast, naisest, lastest? Kui sõjapagan kutsub, kas nad viibivad siis sõtta minemise? Ei, nad lähevad avatud silmadega surmale

(Lõpp 3. ltk. 4 v.)

„Sinu sõna on mu jalale lambiks ja valguseks mu jalgte pääl.“
Laul 119: 105.

Jumala usaldamine.

„Sinu käes on kõik mu aeg.“
Laul 131: 16.

KOIGIS muutlikes elu olukordades on hääd omanda ankrut, mis hoiab hinge „kindlalt ja kindlalt“, kui laule „veerevad“: Jumala usaldamine – vana testamendi mõiste usule, on ankrut, mis kaitseb hinge sattumast kahtluse ja meeletehete hädaohutlikku voolusse.

On väga kerge usaldada Jumalat, kui kõik on hästi; siis pole palju uut läbikatsumisi. Aga kui tormi pilved kerkivad ja taevast tumeneb, siis tulevad usuproovid. Nimelt niisugused ajal meie tunname, kui tõeline on Issanda ligiolu ja abi.

Lauljal meie kirjakoha kirjutamise ajal oli kindlasti tegemist raskustega, kuid ta oli õppinud, kuid saada jõudu. „Sest sina oled minu kalju ja mu tugev kants, ja oma nime pärast juhata mind ja saada mind.“ (Laul 31:4.) Ja siis, pärast oma olukorra pimedaldama kiitja läbikatsumisi, hüüab ta: „Aga mina lootan sind päälle, Jehoova, ma ütlen: Sina oled mu Jumal.“ (Laul 31:15.) Ja täis veendumust võib ta üelda: „Sinu käes on kõik mu aeg.“ kuna sellele järgneb lõpuks palve: „Lasse oma pale paista oma sulase pääle.“ (Laul 31:17.)

Sageli meie vajame seda juhtimist rännates läbi elu. Tee, mille astume, on meie tunnetu, kuid meil on Jumala töötus ikka ustav: „Kõigi oma teede pääl õpi teda tundma, siis teeb tema su teerajad õigeks.“ (Pp, sõnad 3:6.) Mõnikord võime tulla kahtluse, kus on raske teada, milline on käimisiks õige tee.

Keegi jumalamees väljendab sellel suhtes järgmisi mõtteid: „Kui häälled seespooli või väljaspool kiirustavad sind otustama oma enese jõe järele, siis ole hoolas jälgima kõike asja oma enese arvamise madalast astmest kuni Jumala ülemkohtuni. Kui pärast niisugust vaatlust on tekinud kahtlusi või kahevahel oled, siis ole kindel, et pole veel saabunud aeg kõige Jumala tahtmise mõistmiseks. Sarnases olukorras – oota.“ Sageli on see raskeim teha – meie soovime teie puhtaastimist nõnda, et võiksime otse edasi minna. Sageli pole see Jumala valik meie jaoks. Kui meie teeme Jumala tahtmist, siis on see nagu padi pääl all, millest pole mugavasti ega rahulikumat. Kas see on meie jaoks minna või seista, meie ei tea, kuid Jumal teab; ja kõik meie päevad on kooskõlas Tema tahtega.“

Pöörame tähelepanu veel ühele salmle selles 31. laulus – s. 6. – sest sõnu „Sinu kätte annan ma oma vaimu“ tarvitas Päästja rippudes ristil. „Isa, Sinu kätte annan ma oma vaimu.“ (Lauk. 23 : 46.) Samuti palus Tehtavus, esimene kristlik müster: „Issand Jeesus, võta minu vaim vastu.“ (Ap. T. 7 : 59.) Sellepärast on Jumala usaldamine parim nihiisti elus kui ka surmas.

Emadele ja kodule.

Sulane ja isand.

Ükski ei või kaht isandat teinida.
Luuka 16: 13.

GISSAND ütles variseridele: „Teie ei või teinida Jumalat ja mammonat.“ Ehk teiste sõnadega, teie ei või teinida Jumalat ja kummardada mammonat.

Variserid olid ahned, ja kui nad kuulsid neid sõnu Issanda suust, naersid nad Teda; sest nende püüd oli teostada mõlemat, ja neile näis, et nad olid selles isegi edukad. Seepärast kohustas neid asjaolu, et Naatsaraht prohvet avastas nende kavalsuse.

Välitse üldine mõiste, et voo rus muutub märkamatuks kuid järjekindlalt ebavõruseks, ja et enamik inimesi pole halvad ega hääd. Kuid meie Issand õpetab, et viimases analüüsis jagunevad inimesed ainult kahte liiki, need kes teenivad Jumalat või mammonat – mõiste, mis tähendab ilmalikkust, mis väljendub peamiselt raha armastust.

Ükski ei või teinida kaht isandat. Jumalakartlik ja jumalakartmatu on nagu õli ja vesi, milliseid raske segada; nad on nagu tuli ja vesi, üks tõrjub teise välja. Õnnis on inimene, kes ei käi õelate nõu järel ega seisa patuste tee pääl.

Mammonal on oma usk, aga ta on täiesti materjalistlik. Ta on ebaJumalateenistis. „Oel.“ ütleb laulja, „kiitleb oma südames, ja õnnistab ahnet, keda Issand põlgab.“

Nad kogunevad mammona ümber ja kummardavad tema ette, öeldes: „Need on sinu jumalad, oh Israel, kes sind välja toonud orjuse maalt, mis nende mõistes on vaesus; ja need on sinu jumalad, kes hoiavad sind väljaspool orjuse maad.“

Mõnikord on nende ebaJumalad kibedate pettumuste põhjusteks. Siiski, mammonal peab olema oma jumal ja jälle varsti nikerdab ta endale uue ebaJumala.

Mammonal on küllaldaselt valgust, muusikat; ta on hästi haritud; ta piibel on ajaleht, ta palveraamat on üks-kord-üks. Mam-

mon kõneleb inimõistusele; ta pöördub väga mõjuvalt inimeste poole; tal on legioon ümberpöörinuid. Oo, et Kristuse kirik mõistaks Jeesuse sõnade tähtsust, kui ta ütles: „Selle maailma lapsed on tagernad kui valguse lapset!“

Ükski sulane ei või kaht isandat teinida. Mõnikord osutub raskeks rahuldada iromanikkuga ja ärijuhti, kuid töötada kahele äri-le, mis üheteiselega vaenuljal, on peaaegu võimatu. Koer ei või teinida kaht isandat. Ta võtab küll rõõmuga vastu konti igahüht, ja teeb sagedaid külaskäike, lootes samasuguseid meelega. Kuid kui tal enam pole lootust midagi, meelest talle, et tal on kodu ja peremees. Inimkond jaguneb kahte klassi: isandad ja sulased. „Ah, mina töötan enesele,“ ütlete teie, „ma olen ise oma isand.“ Mu sõber, teie eksite; teie teotate väga tujukale meistritele, kes on suure äri juhiks, mille nimi on piiramata nõudmine ja varustamine.

Mis on inimene? Isanda ja sulase segu. Süvene Rooma r. seitsmendasse päitikkii ja jälgi suurt võitlust liha ja vaimu vahel, et otustada, kes jääb isandaks. Sinu hing on sinu ihu sulane või isand. Kes teeb pattu, on patu sulane. Õelaid soovad nende pattude aheld.

Ap. Paulus ütleb: „Ma olen kõikide sulaseks saanud, et ma enam inimesi võiksin kasuks saada.“ Olgu teie see sama meeluses, mis oli Kristuses, kes ei arvanud ennast miskiks ja alandas ennast sulase põlve alla. Kui sa oled üksik, siis on Kristus sinu isand ja sa oled Tema sulane. Kui sa ei hoolitse oma vaimlise elu eest, oled sa varas. Kõikjal ootab töö Kristuse sulaseid, igas linnas, igal tänaval. Kui sul on raske teha tööga algust, siis mine Päästearmee ohvitseri juure, kes sulle laiad nõu annab. Päästearmees leiad võimaluse töötada Jumala auks ja lühimete kasuks, kui sinu vahekorral Jumalaga on õige.

Täieline armastus.

KORD läks Asüsi Franz ühes oma kaaslastega ühel talvehommikul kloostris poole. Oli nii külm, et nad külmeldes oma õhukeses riietes, ja sadas päleegi vihma. Nad kõnelesid omavahel, kuna Franz ütles kõige kohta, et see pole täieline armastus. Lõpuks palus seltsiline teda öelda, mis on siis täieline armastus. Franz vastas:

„Kloostri värava tulla meie koputama, vihmast läbinärjunud, külmast kohmetatud, mudaga määratud, lõhedal väljasurmal. Kui siis väravavahur meid valetab vihkasel ja ütleb: „Kes teie olete?“ ja meie vastusele: „Kaks teie vend“ peab vastama: „Teie valetate, teie olete kaks hukkurit, kes parivad maailma ja varastavad vaestelt inimistelt andeid, tehke, et minema saate.“ ja meid vastu ei võta, vaid lastavad viljasa seista, hambaid ligistades vihmaga ja lumega, niijärsku; kui meie seda kõike kannatame vastuhakkamata, kui meie andlades mõlmele sellele, et Jumal meid sellega proovib, selles peitub täieline armastus.“

Seda põhimõtet kasutada ka meie isiklikus elus pole vist küll raske.

Väike taskuvaras.

TA oli ainult kaheist aastane ja juba varas. Vaene pois, tal ei olnud kodu, kus teda oleks õpetatud paremale teele.

Laisalt ja ükskõikset seisist ta ihe maha eisels, kui ta nägi kedagi noorhärat, kes näis olevat haige, välja tulest naajast ja vaatavats otsides endesse ümber.

Kui noorhärä nägi vaest poisikest, noogutas ta lahket päga ja ütles: „Sa tahad kindlasti toimetada minule midagi. Rutta õpetaja Hermansonis juure Kuninga tänaval 17 selle kirjaga. Siin on sulle 50 senti vaeva- tasuks.“

Väike tänavapois nägi, et kirjas oli raha, ja võis vaeralt hoida tagasi naerast. Õpetaja ei pidanud ku-nagi sama kirja, ta ise tahtis võtta raha endale. Näis, nagu noorhärä oleks mõistnud tema mõtteid, sest ta pani oma läbipaistva kee poisil õlele ja ütles lahkest: „Pea meeles, et ma usaldan sind!“

Pois seisist kui kivitudun. Sarnased sõnu ta polnud kuulnud ku-nagi enam, ja ta jooksis nii, nagu tänavakivid oleksid põletanud teda, ja andis kirja õpetajale.

Järgmisel päeval läis ta sama maha juure arvamise, et ehk kohtab noorhärä. Ta tahtis jutustada, et täitis oma ülesande. Kui kedagi ei olnud näha, helistas ta uksekella. Keegi neiu avas ukse temale.

„Kas ma võiksin rääkida noorhäräga?“ küsis ta.

„Ta on surmud,“ oli kurv vastus.

„Surmud!“ hüüdis pois ja hakkas suure häalega nutma.

„Kas sa tundsid teda? Siis ma korraldan, et võid tulla sisse,“ ütles ta lahkesti.

Samal hetkel tuli proua, ja tüdruk näitas poisile, kes tahtis kohata tema poja. Kahtsimisilmi jutustas pois oma kohtumiset noorhäräga. Proua ei kuulas ta ei võinud unustada tema lahkest sõnu. Prouale tulid pisarad silma.

„Jah,“ ütles ta, „ta oli nii hääl kõh-kide vastu. Kas sa ei tahaks näha teda?“

„Ema viis teda tuppa, kus noormees lamas rahuliku naeratusega huultel.“

„Ma tahtsin ainult öelda, et täitsin oma ülesande, sellepärast, ja ta usaldas minni,“ nauskus pois.

„Pala, et Jumal aitaks sind, nii et võiksite kohata ühteist taevast,“ ütles proua.

„Jah, ma teen seda. Kas ma võiksin suudelda teda korra?“

„Jah, meeled!“

Pühalikult surus ta oma huuled noormeele otsaesisele ja töötas otsida Jumalat. Ta pidas ka oma õtust. Endine taskuvaras ja legeleja muutus liüks inimeseks, kes päästetud usaldusrikkas sõna läbi.

Sinu vastus...

(Alguis 2. ltk.)

vastu, et jõuda sihile, omada au ja kuulsust.

Samuti inimesed, kes on täidetud armastusega hingede vastu, annavad ennast veel rohkem ära, selleks et saada sihile. Nad jätvad oma maise varanduse, kannatavad inimeste vihkamist, pilget, neemdist, põlgust, ohverdavad oma kodu, oma sõpru, teerist, elu, et saada eesmärgile — päästa inimhingi.

Inimesed sarnase armastusega ei vaata mitte oma usule, vaid nad annavad ennast teerist. Iga uskiline on vastutava oma kaasinimeste hingede eest. Mida sina oled teinud, et võita need Päästjale? Kui sa seni ei ole hoolinud meist, siis teie hingede päästmise just täna enesele pühaks ülesandeks.

Mõtle sellele!

Kes oskab häälele, ja ei teie seda, sellel on see pa-tuks. Oiglane kohus tulele selle üle, kes pole hääd teinud.

Koduta.

KEEGI inimkonna õnnetumast kirjutas järgmist:

„Ükski ei või mõista, mis tähendab olla koduta, olla kohata, millest võiks öelda, see paik kuulub minuile, üks, kõik, kas see oleks siis terve korter, üksik tuba või väike kohake voodi ja kummuti paigutamiseks. Ei, et mõista seda, peab ise läbi elama sarnast olukorda. Tundma suurt üksindust, närvivat igatsust ja kibedat kahtlust, mida toob kaasa sõna „koduta“ ühele inimesele. Mitmed on küll ise teatud määral süüdistanud selles — aga mis see kõik aitab? Meie oleme näinud paremaid päevi. Me oleme elanud õnnepäevil, omanud hää kodu, hää voodi, meil oli taas kamin, mille juures soendada ennast — ja sellepärast tundub veel raskem nüüd. Oma elus olen kohanud mitme ümberandajaga. Need, kellel on rändamiseveri, on harjunud magama kõrge tähistava katuse all lõhnava kuseoskete asemel. Aga nad ei kannata selle all. Just vastupidi. Neile see on osa eluõnnest elada vabalt looduses — käest suha.

Aga meie vaesed! Meid nimetatakse inimkonna õnnetumaks, kes meie elame hirmsamat elu linnatänavaile, — kodutu, peaaegu ilma olemise võimalusest, meie võime vaid üks ja teinekord unustada ainult simalpilguks oma alandust ja viletsust.

Kõik ukSED on suletud, meie ees, nälg ajab meid taga. Ainult meie võime jutustada sellest, mis tähendab söömaegs nälgitud ihule, ja ainult meie võime rääkida, milline on püev igatsus koda järele.

Kui võiksin veel kord alata oma elu uuesti, läheksin kindlasti teist teed. Aga niisama kindlasti kui mina olen vajunud põhja, jälgivad mind veel tuhanded. Sest linnal on alati oma raudsed käinud, mis nõuavad alaliselt ohvrit. Kui ma võiksin ainult putuda kokku kõigi noorte maanedudega, heledate ja paljunoovate nägudega, uudishimulised õpida tundma linna ja ta kultuuri, siis ma ütlesin neile: „Vaadake minu, sarnaseks on teinud mind linna „kultuur“ ja meelitused. Olge valvel — ärge olge liig isemisimilised ja häüsilised.“ Kui see mõjaks teile, siis võiksin ka mina, linna alatuim kodanik, teha veel midagi hääd, enne kui lähen hauda. Võib-olla nad ütlesid mulle: sa oled halb, iseloomutu isik, mitte täie mõistusega inimene, kelle sarnaseid leidub igal maal. Aga see ei ole õige. Ma olin hää inimene, tuln hääd kodust, aga elu oli minu vastu lahkuseta — murtud töötused meie poolt, keda ma usaldas, suurim õnnetus, mis võib saada osaks noorele neule, ja pääle selle läks ikka astmeliselt alloole, kui olen tulnud alla sügavusse, ning nüüd on võmatu tulla välja porist. Viimistel aastatel olen rüüganud valgelate, haiglate ja paranduskohtade vahel, ühest teise. Aga rikutud ihuga kõõb ühes ka murtud ja segatud mõistus, mida ei või enam parandada.

Ma võiksin jutustada üksikasjalikumalt oma kurba kannatuslugu ja peatuda kauem oma kurva eluoloo juures. Aga miks näidata kõike viletsust avalikult maailmale? Siin on ainult sügav kuristik sissevaatamiseks. Aga on tõe, et niisama kui mitmed vaatavad põlgusega meile kui kiskijale loomile ja sülitavad meile, kui ka mitte sõnasõnal, siiski on inimesi, kes püüavad aidata meid ja vabanada viletsust meie, inimkonna õnnetumate, hulgas.

Kaua on mõõdunud ajast, mil mul oli nii palju raha. Et võisin üürida endale väikese varjunaiga. Olen rüüganud mitu ööd väliasi. Olen macanarud sildade ja paatide all, vagunites, põõsa varjul, värvanurkades ja keldrites, kus ma olen vaid võinud pugebuda külma eest varjule. Olen vära tükk päistehvitseridele, kes aidanud mind kord korra järele. Nad on nii lahked meie vastu, paluvad ühes meie-

Ära kuula kuradi valet.

Üleskute tagasiläinutele.

„JUMAL on mind maha jätnud!“

„Kui selline südantõhestav hüüd kostab sinu hingest, siis oled sa tõesti eksitud!“

Ta ei ole mind maha jätnud, vaid sina oled teda maha jätnud.

Aga ole kindel, sa ei ole kadunud temale! Tema põlev, otsiv armastus ei loobu sinust nii kergesti.

Sa ei või ennast peita tema armu ega kohtumõistmise eest.

Usu meid, Tema, Õnnistegija Jeesus Kristus, on praegu siin. Ta pole sind iialgi jätnud, vaid on olnud sinuga kõige su isemeelse ja patu kurbadel ja pimedatel aegadel, samuti nagu Ta oli sinuga siis, kui sa päevad olid helged ning täis ustavat ja rõõmsat teistust.

Vaatamata kui mahajäetud ja unustatud sulle ka ei tundunud su seisukord, ole kindel selles: Tema, Päästja, keda sa kord armastasid, teenisid ja kelles sa kahtlesid, keda eitasid, ära andsid ja unustasid, on ikka olnud sinuga. Kas sa seda tundsid või mitte, uskusid või mitte, tõe jääb tõeks, et kuigi sina loobusid temast, ei loobunud Tema sinust, selles ole kindel.

Rõõm peitub selles, et Ta tahaks, et sina tagasi tuleksid. Meie mõistame paradoksi, mida väljendame, kuid sageli on sõnad selleks puuduli-

ga, õpetavad meil laulma ja mängivad meiega, ajades sel teel ära kõiki kurje ja tumeid mõtteid. Nad ei kaota kannatust meiega, kes oleme uimastatud ja rikutud alkoholi ja langeme uuesti ja uuesti poltisei käte. Mitu korda, kui ärkan ühes teiste joodikutega, keda pandud ühes minu-ga aresti, on minus igatsus võtta ise oma elu — lõpetada kõik ihu ja hinge piina. Aga Päästearmee on annud mulle uut julgust ja troosti edasielamiseks.

kud, eriti võimalikkude asjade suhtes.

Jah, Ta tahab, et sa tuleksid tagasi. Ta vajab sind. Armee vajab sind. Need, keda sa võid aidata, õnnistada ja päästa, vajavad sind, ja sellepärast püüame seda tõendada tõsiasjaga, millele ei sa vastu rääkida ja millele sa oma südamepõhjas tunnustad õigeks. Edasi veel, paljud, sajad, ei, tuhanded, tunnevad nagu sinagi, kui nad aga avanevad tahaksid tunnustada.

See pole ainult abinõu äratada sinu huvi vaimliste asjade vastu, kui aeg näiks olevat sellele soodne, vaid see on tingitud vaimustatud ja Jumalast sisendatud soovist astuda sinuga ühendusse. Ära kehta õigad-sid ja ütlevad:

„Ma olen vaid üksus suure massi hulgas ja minu ei tule arvestada.“ Naeruväärne!

Siiniga arvestatakse. See on loogiline, mida keegi kaasagne inimene ütles hiljuti isiku tähtsuse kohta:

Iga mees on sama, mis palju mehi. Imitlikud sugulused müüvad mehe abikaanuseks, isaks, vennaks, pojaks, venna- või õepojaks — ja nii kõgu perekondlikus hõlveldes. Väljaspool kodu on ta töövõtta, töövõtta, kausteni- ja talu, üks-osa läbikõnne probleem. Lapsk on mees kodanik, kellel vastutuse riigi ees, ja valijana ning hääletajana on ta üks oma rahva saatuse usaldusmeestest tulevate põlvete suhtes. Vaja oleks nende asjade üle järele mõelda, et mitte teha tavulist viga, kujutades ennast tähtsusetuks.

Nii siis ära ütlevad enam, et sinuga ei tule arvestada. Sinuga arvestatakse sajas küsimuses. Jumal teab, et sinuga arvestatakse häas kui paahas, taevas ja põrgus. Mõtle sellele. Tunne ära oma väärtust, mis oli nii suur, et Jeesus, maailma ja sinu Päästja, andis ennast sinu hinge lunastamiseks; ja siis tule tagasi Jumala juure.

Raisatud ja kaduma läinud kuud ning aastad vaatavad sulle näkku? See ei tähenda midagi!

Isegi langus sisaldas eneses kalli pärlit, mille sa leiad siis, kui sa gortald tagasi Jumala juure ning korraldad temaga vahekorra. On olemas tee välja kaotatud ajast ja raisatud elust paremate ja rikkamate läbielamiste juure.

See tähendab, kahtlemata, loobuda paljust, mille küljes sa rippusid, ja avalikku (või ka isiklikku) patu ja languse tunnustamist, aga kui sa just praegu andud uuesti Jumalale, siis leiad sügava rahu ja hää südame-tunnistuse.

Kuigi oled olnud liiaks kaua eemal Jumalast. Nagu järgind, kes põgenesid selle juurest, kellele nad olid töötanud elada ja surra, oled sina ulatanud käe maailmale, sest sa kaotasid endise vaimu ning sind haaratu maailma vaimust.

Kui sa aga vahvasti võitled Jumala eest (võib olla ka tule ja vere lipu all), siis näevad inimesed vii-

Meie ei kerja.

Ma olen tunnud mitu aastat südametunnet, kui kuulen sellisili rääkivat, et nad peavad minema väljale „raha kerjama“. Meie ei kerja. Seda sõna ei tohi tarvitada Päästearmees, sest meie ei kerja.

Kerjus tuleb ukse juure kas näilise või tõsise alandusega. Haigus, millest ta räägib, on sageli ainult luule, ja alati ei või ka uskuda viletsust ja häda, mille all kannatavad naine ja lapsed. Süäl ta seisab ukse juures, armetu ja vaene — pilt suurest viletsusest. Ja kui ta on aus ning kodus valitseb tõsiselt haigus ja vaesus, siis ta otsib siiski abi enesest. Ja keegi ei tea tema arvepidamist.

Aga meie ei kerja.

Meie Norra „Sõjahüütu“ väljaandja kirjutas erilises enesekasanduse luules, et meie toome ära. Ja mida meie toome ära? Jah armsad sellisilised ja sõbrad, kui meie ainult suudaksime tuua ära kõik, mis kuulub Jumalale, kõik, mis rikas võlgneb oma varandusest neile, kes õnnistavad jumalariigi asju maailmas, ja kõik, mida see, kes pole rikas, ja kellel võib-olla on päalegi kitsas ja vähe, võiks ja peaks andma neile, kel on veel suurem puudus. Jah, kui me võiksime tuua ära kõik hõbeda ja kulla, mis on Jumala päral, mida me siis küll ei võiks teha vaimlist ja sotsiaalset väljal.

Nii siis, meie ei kerja, me toome ära. Salvatsioonist võivad mima julgusega välja oma ülesanded, sirge seljaga ja lahtise pilguga. Mida me jutustame kurbusest ja kannatusest, on tõe. Mida me räägime maailma tarvidusest armuõpetuse järele, on tõe. Meil pole tarvis pugeada arglikult kuskile, vaid me võime minna julgusega ja viisakusega ning rääkida oma asjast. Tervitame sind, vahva sellisilise, kes läheb ja teed julgusega oma tööd raha korjamises.

maks midagi jumalikkude sinu igapäevastes toimingutes. Sa ütled: „Jah, see on õige, kuid kahjuks ei suuda ma algust teha!“

Su vaim on murtud ja araks teatud. See on vähemalt loostäratav tunnusmärk. Kui sellised tunded valuvad sind, sel hetkel kui kutsume sind Jeesuse Kristuse nimel, siis pole sa kaugel kahtluse värvast, mida hoiab avatud läbiuuristatud käsi. Ära kuula kuradi valet, vaid pane tähele meie sõnumit. Ja sa tuled tagasi, eks?

„Jah,“ hüüad sina, „Jumal aidaku mind, ma tulen,“ ja otsustades koged sa, et sa pole ükski, sest Päästja on ligi sind päästma ja äratama sinu väärarvustet jumalariigi suhtes maa pääl ja taevas, ja sa koged veel enam, et Jeesusega elades arvestatakse ka sinuga võitluses Jumala ja hingede eest.

Küsi vanade aegade järele.

Väljavõte komandör RICH'i kõnest Päästarmee 43. aastapäeva puhul Soomes.

„Küsi aga endiste päevade järele, mis enne sind olnud, ühest taeva otsast teise taeva otsani, kas niisugune suur asi on siinudud ehk kas selle sarnast on kuulnud?“ (5. Moos. 4:32).

RINDLASTI me oleme nõus, et see on tähelepärväärime kirjasaal. Sarnaseil juhulsi peatume meeleldi sõnadel: „Küsi endiste päevade järele“ üksi valitseja ei suuda juhtida öieti oma rahvast, kui ta ei küsi endiste aegade järele. Üksi tark riigimees ei anna välja uusi seadusi, ilma et ta ei küsiks järele endisele aegu. Alati, igal ajal ja seisukorral küsitakse mõõdunud aegade järele. Mõõdunud aegade on meile juhkiks praegusele ajale, kui nende järele ei küsita, millistesse olukäsitustesse meie siis küll satume? Need on Moosese, targa riigivalitseja ja käskude väljaandja, sõnad. Tema sõnad on niisama kohased tänapäeval.

Mida Moosese tahtis, et mõõdunud ajal ütlesid meile? Kõigepäält, et kui rahvas pöörab ennast ära Jumala juurest ebumaailale, siis nad võivad olla kindlad, et Jumala viha on nende üle. Teiseks — kui nad otsivad Jumalat, siis nad leiavad Teda. Jumal ei jätä neid maha, sest Ta on Jumal täis lahust, isegi raskel läbikatusajal Ta ei jätä maha oma rahvast, Ta lahustab neid teistest rahvaist ja maailmas teeb need vägevaks rahvaks.

Edasi kuulen aulisli sõnu, mis on alati õnnistanud minu hinge. Kui ta on lugenud üles teie rea õnnistusi, ütleb ta: „Sellepärast, et Jumal on sinu isasid armastanud.“ Paljud meie seast on isad ja emad. Oleme püüdnud käia Jumala teel. Kas siis Jumal ei õnnista meie lapsi? Seda Ta teeb, sellepärast, et armastanud isasid. Isa ja ema, võta julgust! Võib olla sinu poeg või tütar on sinust kaugel ära eksiteel ja näib, nagu kõik eespool ja hädas so. vid oleksid unustatud, aga hädalise võim on tugevam kui kurja. Jumala käsi hingab lastel, sellepärast et Ta armastab nende vanemaid.

Kui mõtleme mõõdunud 43 aastale, kas me siis ei peaks vaikima ja kuulama häält mõõdunud ajast? Olen juba 40 aastat ohvitser. Päale paljude teiste asjade olen õppinud sel ajal teadma, et *armee on loodud Jumalast ning Tema ise juhatab seda*. Moosese tuletas rahvale meele Jumala suuri töid nende hulgas. Vaadake kõigile, mis Jumal on teinud Päästarmees. Meie võime öelda eneste kohta apostel Pauluse sõnadega: „Teie, kes teie ennemuiste ei olnud Jumala rahvas, olete nüüd äravalitud rahvas, kuningad ja preestrid.“

Kui väike oli Päästarmee algus Soomes! Mõelge oma esimesele juhatajale, kui vähe tal oli kogemusi. See ei olnud mingisugusel viisil tema osavus, mis tekitas sinu Armeed, vaid see oli Jumal. Kui palju tarkust oli tarvis esimestel päevadel. Kus leidis keegi, kes oleks küllalt tark laeva juhtimiseks? Ei olnud mingisugust plaani, mille järele sõtta tndmatult merele, kuigi Päästarmee juhtis oma laeva. Ükski laev ei läinud enim seda teed. Sellele ei võid anda muud selustust, kui: harjumataid inimeste käed olid juhitud teistest tugevamatest kätest. Võtan julguse üleval. Mõtle järele, millised opositsioonid ja tagakiusu-tuuled olid, millest peid minema läbi. Päästarmeed ei olnud raha. Esimeste ohvitseride sөөk ja jook oli vaesuses. Siiski nad elasid. Mispärast? Sellepärast, et Jumal pidas Armeed üäl. Kui peatume ja mõtleme Päästarmee ajaloole sinu maal, siis näeme, et ta on loodud, juhitud ja üäl peetud Jumalast.

Mispärast Jumal loob, juhatab ja peab üäl selle liikumise? Mispärast Ta on tahtnud õnnistada seda iseariisali moodul? Usun, et võin leida vastuse. Kindlasti mõne põhimõtte pärast, millele Päästarmee pöörab tähelepanu. Tahaksin nimetada mõnda neist.

Armeed elas lahutatud maailmast. Algpäevil sõdurid ei olnud sõnakulmatud hälele taevast: lahutada endid maailmast! — ja Jumala õnnistus hingas nende üle, oh, et mõõdunud ajad räägiksid valjusti praegustele salvatsionistidele.

Algpeivil päästeesõdurid olverasid üäl meeleldi teiste hääks. Näiteks, kui Soomes ehitati suure kooalele saali (templi), see nõudis palju ohvrit. Pillikult rääkida — nurgakivi pandi ohvriks alusele.

Endistel aegadel salvatsionistide motto oli: „püha Issandale“. Osa ei mänginud vaimliste osavus, teadmine või rikkus, aga nende püha üäl. Ihu, hing ja seis oli pühendatud Issandale. Ei midagi ei peetud enestele. Nad mõistsid, et ainult sarnane üäl on täis vaimu ja jõudu. Täielik andu-

Rohvusliku korjanduse üleskutse.

Mõne päeva eest tulid minu juure kaks eesti noormeest, kellel polnud raha, toitu ega õnnajaga, ega võimalusi, kuidas pääseda kodumaale Eestisse. Meie andsime neile maksuta õnnajaga, raha toidu ostmiseks ja varustamiseks neid piletiga tagasisõiduks koju.

Kuidas oli see võimalik? Meie sõprade suuremeelsuse tõttu ja abiaga, mida meile on antud aegajalt. Igapäev on meil tähtne panna vaesust ja puudust, ja meie piigamul hooltsust, et see abiteel alvistamine jätkuks. Iga toetusnõudmist uuritakse põhjalikult, enne kui antakse õbi.

Kui teie tahate meid aidata, siis annab käesolevat rahvusliku korjandust teile selleks võimaluse. Ma kutsun teid üles, meid aitama käesoleva üäl kestes. Annetusi võib saata minu nimel: *Uus Sadama 11-a Tallinn, või meie ohvitseridele.*

Jumal õnnistaagu teid,

Alfr. W. Lockyer, diviisi komandör.

mine Jumalale andis neile täit võitu ja rõõmu. Sarnased pühitsetud, hõivatud, Jumala vaimuga täidetud salvatsionistid olid, kes moodustasid Armeed.

Endised ajad õpetavad meile veel, et Jumalikul armastusel ei ole rahvuslike piire. Mõtleme, kuidas see on ilmutatud — Soome on saatnud oma poegi ja tütreid igasse maailma-kaare. Pean alati mõtlema sellele, kuidas nende vaastapiir oli kitsas ja piiratud — ainult oma lähemas ümbruses. Aga siis nad kuulsid hõidud Kolgataat ja üleskutset „Õlimelt!“. „Minge kõige maailma ja kuulutage kõigile armuõpetust“.

Esimesed sõdurid ilmutasid kuus, tundliku armastust. Nad ei olnud vägevad kõnelejad, aga olid vägevad armastused. Nad armastasid puudustkannatajaid, kurbi, eksiinud. William Booth mõtte: „Mine hingele ja mine kõige halvemate järele leidis vastuka järele siidamis. Neil oli usku, kaastundlik ja piisav armastus. Nad ei olnud harilikud inimesed, sest Püha Vaim oli täitnud neid ülevõlvalvat.

Teie noored salvatsionistid! Eks Päästarmee ole teie armast? Pidage meeles, et endistel aegadel ohvitserid ja sõdurid käisid pühal teel. See on teie, millel nende jalad on astunud: maailmast lahutatud, enamstohverda-

Mida sina teed kaasinimeste võitmiseks?

vad, ristitud Püha Vaimuga ja täidetud kaastundliku armastusega.

Sel teel on Armeed loodud. Kas teie ütlete: „Vanad on liig kitsarinnalised!“ Nad sindisid enam kui 40 aastat eest. Praeguse ajal meil on tarvis laiemad teelid. Siis tahan tuletada teile meelde, et just sellepärast, et teie teekäik läksid seda teed, on Armeed saavutanud tugeväärgi ja muutunud elujõuliseks. Minna tahan minna endistel teedel, sest paremaid enam ei leidu. Küsige endiste päevade järele. Kui me kuuleksime hetkese endiste võitlejate häält, mis vaikivad praegu, siis nad ütlesid: pidage kinni endisest teest.

Sõltisid, päästesõdurid, teeme seda! Küsime endisel teel seniks kui kuulame taeva kellaheliseid, mis tervitavad meid koju. Anneme ennast tervelt Jumalale ühe siinga, ühe lipu al, uskudes üht Jumalat, üht Ärapäästajat ja üht taevast! Kuulame häält endistest aegadest! Aamen.

Jumala vägi on nõtrades võimas, aga mitte laiskades ega üksiküheskes.

(Alguis 1. veerul.)

palves, nii ka teenimises on tema ainus avitaja. See, kes vaimulikes asjus otsib abi mujalt, ei saada iialgi otsijate hinges seda korda, mida teeb Püha Vaim.

Peab mõistma, et kaks inimest ei päästeta iialgi lahelt ja samal viisil, kuigi päästamise astmed on needsamad. Kuna ühe otsija raskuses on loobumine maailmast ja patust, võib teist eeskitada mingisuguse usu sam. Sellepärast ei tohiks üht usu sammu või astet rõhutada enam kui teist, välja arvatud siis, kui see on lehe isikust endast.

Juhatahes teed.

Lühikesel, kuid elulised rood salvatsionistidele. Mõningud väljavõtted Asutaja raamatust „Kuidas saada päästetud“.

PALJUD salvatsionistid on vist aegajält pidanud mõtlema neile inimestele, kes pöövivad kahtesus-pingil, kuid kes kunagi ei astu unde ellu Kristusega.

Selle põhjusel.

Põhjusi on palju, tähtsamad neist on: 1. Paljud otsijad hinged lähevad kahtesuspingile astuma liigutatud olekust või liialdatud sündimisest, ja mitte Püha Vaimu sunnil.

On sinu vahekord Jumalaga õige?

2. Nad pole valmis tunnustama kõike, loobuma patust, kandma risti ja tunnustama Kristust.

3. Neil puudub täieline arusaamine päästmisest.

Suur vastustus lasub kahtesuspingile kutsujal, ja on kartat, et mõned sellised, kas alati või juhulsi, võivad olla kahtesus-pingil, kelleks otsijatega ei juhata nende öieti sammuhaval valgusesse. Sageli ei muutu otsija leidjaks ja läheb ära seages olekus ning pettunud. Saatan, kelle püüd nurjus hoida päästamatut ära otsustamast, kasutab nüüd teist juhatust, katsetades tumeastada päästamise teed, ning see läheb tal vahkest korda just kahtesus-pingil. Selle teguviisiga toob ta pettumust mitte ainult otsijale hingele, vaid ka neile, kes tema pärast vaeva näid ja palvetavad, sageli suuri anduvusega.

Peab alati olema valmis.

Sellepärast on lühikesed näpunäited neile, kes töötavad kahtesus-pingil, suureks abiks. Salvatsionistid ei tea iialgi, millal neil tuleb täita seda üäl alist ülesannet, kas kahtesus-pingil või kodus, rongis või tänaval.

Päästarmee ema kokhous oma päevil selle üle, kuidas koheldi murelikke otsijaid hingi.

„Usu ainult,“ oli nõu, mida anti nii mõlemata paljude hääde inimeste poolt otsijatele. See asjaolu põhjutas teda kirjutama mõnda artiklit, mille ta selgatas, kui puudulik on järele otsijale „usu ainult“. On kartat, et see saatana abinõu pole temast veel täiesti kõrvale heidetud. Tänapäev näib olevat samuti, et otsijaid tahetakse panna uskuma päästamise veel enne, kui nad on põhjalikult mõistnud päästamise tingimusi.

Üks, kes aitab.

On tarvilik seletada, et peab otsima Püha Vaimu juhtimist, sest nagu (Lõpp 4. veerul).

ÕDE, TERTVITAGE VÄIKEST PÄASTESÕDURIT!

KORPUSES haigestus keegi nooremad sõdureid väga raskesti, lahkus kodust ja tuli haiglasse suure kartusega ja väristusega. Jõudis hästi pärale, ning ta paigutati suure saali, kus lamab palju haigeid igasuguses vanuses. Ta sai oma asemele kellegi vanema raskelt haige kõrval.

Kui väike päästesõdur suutis valitsemada oma tunnete ja ümbruse üle, omas ta jälle oma väikse ja ettevaatlikkuse, ning rahu ja tänu Jumala vastu peegeldus tema näol. Tal olid küll vahet väga suureid valud, aga Tema oli ligi, kelle rahu käib üle meie mõistuse.

Vähe aja pärast hakkas vanapoolne proua, tema naaber, rääkima väikesest päästesõduriga.

„Oh kui rõõms teie näite, väike preili, kuigi olete nii haige.“

„Jah, ma olen jumalalaps ja päästesõdur, sellepärast ma pean ju olema rõõmus.“ oli vastus.

„Kas ma ei võiks uskuda, et olete päästetud,“ ütles vanake, „aga mina ei ole päästetud, ja mulle ei ole päästmist.“

Nii algas nende kaheköne. Vanem jutustas nooremale oma elukogemusi ja kurbusid:

„Mitme aasta eest olin väga haige ning pidin minema lõukesse. Siis töötasin Jumalale, et kui Ta annab mulle tervise, tahan ma saada jumalalapseks. Lõikus õnnestus, ma tervenisin ja unustasin oma tõotuse ning elasin edasi vana elu. Siir ma laman nüüd täis valusid ja südame-tunnistuse pälikeabamisel. Ma ei saa enam kunagi terveks ja ma pole päästetud.“

Päästesõdur katsus, nii palju kui võimalik, tõrjendada teda ja juhutada teda Jumalale piibli tõeteadega.

„Jeesus võib päästa, sest Ta on tõotanud, et ei taha lõkasta ära kedagi, kes Tema juure tuleb.“

„Oh, see ei käi küll minu kohta, kes ma pole hoolinud Tema armust ja pole täitnud oma töotusi Temale. Ta ei taha kindlasti minust midagi teada,“ ütles proua.

Agas väike päästesõdur katsus suure põnevusega juhutada teda usuks, rääkides lõpmatust armastusest, mis otsib alaliselt ja ei lõikka ära kedagi, kes tuleb Tema juure kahetsusega, otsides andestust ja rahu igatsevale hingele.

„Armas proua, uskuge Jumalat Tema sõna pärast, sest Ta armastab teid ikkagi veel, vaatamata sellele, et teie ei hoolinud Tema kutsust ja pöörasite ennast ära Tema juurest. Paluge! Paluge Jeesust ja võtke vastu Tema andestust,“ ütles väike vahva seltsiline.

Järgmisel päeval viidi päästesõdur teistest eraldatud ruumi. Tehtud tutvus oli liihike, kuid mitte ilma tähtsusetu. Mõni päev hiljem luges ta ajalehest, et vanaproua oli surnud. Ta rääkis selle üle õega, et teada kindlasti, kas see oli just sama proua, kui halastaja õde ütles:

„Jah, see on õige, just natuke enne oma viimast hingetõmbu ta ütles:

Tõrvaseep või minu esimene võit.

KUI olin umbes viieaastane, oli mul väga armas omanavanne mänguseltsiline. Tal olid ilusad kähharjuuksed, mis olid nagu au-paiste tema inglissarnasele näole. Mul aga olid sirged ja pigimastatud juuksed, mida ema püüdis siduda üles suure tulipunase paelaga.

Heledate ja tumedate juuste kiisim muutus suurimaks probleemiks minu elus. Ma ei võinud mõista, miks mu sõbrataril olid heledad juuksed ja mul tumedad, emal hele-

„Kui meie kord prooviksimme tõrvaseepiga.“

dad ja isal tumedad. Me rääkisime kahekesi mitu korda asja üle. Sagedi kiskusime ettevaatlikult juuksid pääst, et võrrelda neid —aga vahe oli väga silmatorkav!

Agas me erinesime veel ka teisel teel üheteisest — mu sõber ja teisel. Ta võis laulda nii ilusasti ja mängida ka mandoliini. Ma tõstsin oma häält nii palju kui võisin, siis kui me laulsime, — aga oh hirm, minu laul oli nagu varese kraaksumine, võrreldes tema kergete ja rõõmsate viiside kõrval. Siiski ma ei kur-

„Tervitage väikest päästesõdurit ja õelge, et orus on valgus!“

Jumala tee ja juhatus on vahest imelik. Mitu „mispärast“ kerkeb imes. Kuidas me ei püüa vabaneda neist! Mõned on lahenatud, kui püüsimise vaid valkitselt. Agas me teame ühte ja rõõmustame selle üle: meie raskemal kannatustundidel on Jumal ligi ja annab meile jõudu — tuua teistele valgust, troosti ja julgust surmavarju orgu astumiseks. Palume täna kõik, kes nimetame endid jumalalapsiks, et Jumal annaks meile sisemist jõudu ja tasakaalu, nii et tervises kui haiguses paistaks meie näol õnn ja rahu, mille läbi inimised ärkavad ja mõistavad, et taevarik on meie päralt.

vastanud nii väga selle üle, sest mul oli midagi muud, mis kaalus üles tema lauluanni.

Agas minu juuksed! Oh! ühel päeval tuli mu väike sõbratar jooks-tes mu juure — ta oli leidnud mõistatusele lahenduse. Tema ema oli õelnud temale täendusrikkalt: „Ema peab pesema sinu juuksid tõrvaseepiga, nii et nad oleksid heledad ja läikivad.“ See oli terve lahendus! Juuksid peab pesema tõrvaseepiga, ning siis nad muutuvad läikivaks, heledaks. Ettevaatlikult jutustasin oma lootusist mustajuukselisele isale. Agas tema ei saanud asjast aru ja ütles: „Kui minu ja sinu juuksid pestakse tõrvaseepiga, siis nad muutuvad veel mustemaks.“

Kevadpäike paistis selgest taevast, viis tilkku katuste servadelt ja nõu renni all oli täis pehmelt yett. Oli lõbus solistada kätega vees ühes oma helejuukselise mänguseltsilisega.

Agas mis kära oli sää! Raske mööblivanker veeres väravast mööda ja midagi vaiget langes maha ning libises värvava juure. Samal hetkel olime mõlemad sää! Emaileritud pesukann lebas tänaval, ja kui meie sirutasime välja oma kaelad, et rähä, mis on kannus, olime üllatunud — sää! oli tõrvaseep!

Ma tuln pestunõi juure, mis oli täis yett, ja hoidsin seebituki tugevasti oma väikeses käes, — ainult üks käeliigutus, ja juuksed oleks olnud pestud, ja kes teab, võib-olla oleks mul olnud päb ümber kuldsete kähharjuuste aupaiste, — kuid mööblivanker sõitis edasi. Minu sisemus tekkis raske võitlus. Mõlemad olime pesukannu pärast võitlemas, kuni ma haarasin pesukanni ja jooksin karjudes vankri järele. Mees jäi seisma, võttis kannu vastu ja küsis tusaselt: „Kas sää! oli midagi sees?“ Väike mustpää hakkas kibedalt nutma ja surus huulilt sõnad: „Jah, tõrvaseep!“ Hobuse mees vaatas üldi sõbraliikut lapsele, kuid ei mõistnud tema kibedaid pisaraid.

Ilus kevadpäev oli jõudnud õhtusse. Ma seisin ühes oma viie ilusa vennaga oma ema haigevoodi juures, ja meie jutustasime oma vahgale usklikele emale päeva juhtumisi. Nagu tavaliselt, oma suures armastuses oma isemeelsele vendade vastu, tunnistasin nende metsikut olekut kui minu enese patte, kuna nemad olid süütd ja vagad nagu talle. Tasuks selle eest omanin nende eluagse armastuse. Kuid

(Lõpp 7. lk. 1. v.)

Raks väikest punast kinga. Elsa annab oma parima.

ELSA oli väike armas tüdruk selgete silmadega ja mustade käed ja juustega. Ta tuli just hiljuti Päästearme lastekodusse. Ta oli liigu väike selleks, et imetada oma elumuadatus; ta võttis päeva just nii, nagu see tuli. Ta rääkis igaihega ja kuulis meeeldi jutustusi. Ta arvas, et elada on mõnus; lahke ruum, ilus väike voodi, häa toit, mänguasjad ja mänguseltsilised — kõik see oli tema osa. Ta tundis ennast peagi kodusena ja oli sõber kõigiga. Peagi saabus eneseärksalgamine nädal, kõigil oli kiire töö, ja väike Elsa küsis oma piad majas ringi. Ühes toas nägi ta euurt pilti seinal. „Ilus pilt,“ mõttes ta iseenese. Pilt kujutas meest ilusa näoga, tal olid valged riided ja punane mantel, kuld paljad jalad. Kui nüüd Elsa seisis ja vaatas temale, siis talle näis, nagu mees oleks sadanud otse temale ja sirutanud välja oma käed tema vastu. Näis, nagu ta oleks tahtnud saada midagi. Elsa oli nii huvitatud pildist, et ta ei pannud tähele, kuidas keegi tuli sinna tuppa.

Ringi pöörates nägi ta ühel naisohvitseridest, jooksis tema juure ning küsis sosistava häälega: „Tädi, kes see on?“

„See on Jeesus,“ vastas ohvitser. „Elsa on ju kuulnud, kui räägitakse Jeesusest?“

Elsa noogutas piad. „Agas ma ei ole kuulnud, et Tal polnud kingi.“ Aralt lisas ta: „Jutusta mulle veel midagi Temast!“

Ja siis jutustas ohvitser väikesest lapsest Petlemmas ja kuidas Jeesus tervendas haigeid, rõõmistas kurbi ja juutas tulla.“

„Kas Ta ütles nii?“ küsis Elsa ja vastas hooliga pilti. „Ja Tal ei olnud kingi panna jalga,“ lisas ta, ning vaatas alaliselt ilusat pilti.

Elsale meeldisid väga ilusad asjad — heledad kleidid ja kenad juuksepealad — aga üle kõige armastas ta oma punaseid kingi väikeste punaste nõõnidega.

Ühel päeval poodus Elsa teiste hulgas. Ta ei märganud teiste lastega, ta ei olnud välgus aias ja ta ei olnud ka suuremate tüdrukute juures. Ta oli toas, kus asus suur pilt, istus pörandal ja vaatles Jeesuse pilti ning hoidis käes oma väikesed punaseid kingi.

„Kingadeta Jeesus,“ sosistas ta. „Sa pead saama minu kingad!“

Väike Elsa ardis Jeesusele oma parima.

Kui Elsa kasvas suuremaks, unustas ta juhtumise punaste kingadega. Agas teised, kelle südamed said puudutatud juhtumisest, panid tähele tema elu, sest nad tundsid, et hiljem oma elus Elsa annab Jeesusele midagi, mis on enam väärt kui paar kingi. Elsa kuulis rääkima ja rõõmest Jeesusest, ja pärast viidi ta üle ühte teise rme kodusse.

Sää! sai ta endale piibli ja uuris seda hooliga, ja ühel päeval andis keegi temale ühe Armeee noorsõrmatu. Esimesel leheküljel oli kirjutatud: „Minge välja kogu maailma ja kuulutage armuõpetust.“

„Seda ma tahan teha,“ ütles Elsa iseenese. Jeesuse sõnad käiksid tema vastu nüüd, samuti nagu Tema välgutatud käed ja paljad jalad olid kõnelnud temale mitme aasta eest. Ta tundis jällegi, et peab andma Temale oma parima. Siin ei olnud enam küsimus tema kingades, ei, siin oli tema elu, tema kõik, ta pidi välja minema kui Issanda teenija kõikjale, kuhu Tema saatis teda.

Jeesus võttis tema vastu, ja nüüd ta töötab kui Päästeohvitser. Kuna ta mõistab, et Päästia on teinud nii palju tema eest, on ta rõõmus, tehes kõike võimalikuks Temale. Kas sa tahad jlgida Elsa eskujuuga ja anda Jeesusele oma parima?

Komandör Gunderseni külaskäik Eestisse.

VAIMUSTAVAD TEATED VÕITLUSVALJALT.

TALLINNA 1.

Eesti salvatsioonistidele oli jälle suur võimalus näha ja kuulda kõldeid, mis tulevad nende sõjameeste võitluste ja tegevuste kohta. Komandör Gunderseni võimsed tundma õppida kindla ja selgesõnalise päästehvitserina. Juba esimesel koosolekul Tallinna 1. korpuses laupäeval, 18. veebruaril, sai temale osaks tervitus Eesti seltsilistelt. Adjutant Lockyer, kes võitis osa kõigist koosolekuid ühes komandöri, tervitas teda kui kindrali esindajat ja tuletas meelde tema pikka tegevust Eestis. Komandör Gunderseni oli päästehvitser juba siis, kui tal paljud meie seast polnud veel sündinudki.

Komandör oma vastuses tuletas meele lühidalt, missuguseid maid ta on külastanud. Eeskätt on need põhjamaad — Rootsi, Daani, Norra ja Soome, millele nüüd järgnevad ka Eesti ja Läti. Üldse on ta külastanud 19 maad, kus on tutuma õppinud kohapäälised tööd Päästearmees. Päästearmees on temale kõik õdedeks ja vendadeks, ja Armees leiab ta oma rahva. Niisuguses rahvusvahelises teinistuses on tal möödunud 42 aastat, ja selle aja jooksul on tulnud küllalt võidelda raskustega.

Vaimuliku kõne pidas komandör Jer. 31 : 25 alusel. On olemas inimlikke tütusi, mis ial ei täitu ja mis sageli loovad peetamusi. Peame küsima, kas ka Jumala tütused ei täitu? Jumal tahab oma tütused järele teha, ta tahab kinnitada väsinud ja rõhutud hingi. Komandör kujutas näidetege, kuidas inimhinged on väsinud ja vajavad kosutust Jumalalt. Sageli loeme ennetajad, mistest. Kas meil inimestel oli sageli väsinud ja vajadust, mis ei täitu? Nende hing olid väsinud, sellepärast ta väljapääsmatu seisukord! Kuid Jumala tütused on, et ta tahab kinnitada kõiki väsinud hingi. Koosoleku lõpul olid mõned väsinud hinged kahtetspingsil.

Pühapäeval juhatus komandör 1. korpuses ühist põhjatuskoosolekut, lihtsalt ja arusaadavalt selgitades meile hingelisi puudusi ja vajadusi. Haruldaset rõhkkesti oli pühituses tõotatud. Oli tunda Jumala Vaimu toimimist. Ohtusel päästmiskoosolekule kõneles komandör Ap. 2 : 24 vaid kolme sõna alusel: Laske endid päästa. Need on tõised ja manitsevad sõnad, et meie loobuksime maailmast ja laseksime endid päästa. Kui meil puudub vajaline usk, siis jatkub, kui meie vaid laseme endid päästa, edasi jääb Jumal ise kõik korda. Koosolek lõpetas päästmisõnnetega, ja jällegi leidis üksikuid, kes lasid endid päästa.

Viimane koosolek komandör Gunderseniga Tallinna 1. korpuses oli esmaspäeval, 20. veebruaril. See koosolek kujunes haripunkiks selle külaskäigu seerias. Kõiki huvitas kuulda komandöri loengut Päästearmees alguse ja praeguse seisukorra üle Skandinaavia, Armees sooviks, anda inimestele mulje, et meil on õnnelik ja rõõmus usund. Rootsi

Tõrvasep... (Algus 6. lhek.)

sel tõrvasebilion päeval olen nii rõhutatud sõnametunnistuse ettehetega, et minu vendade ülalpidamine jäi selle varju. Ka ema nuttis ja ütles armsalt: „Mu armas väike mustpää, hoidku Jumal sind pattude eest. Ühel päeval hiljalgavad ka sinu juuksed kui hobv.“

Seda ei unustanud ma iialgi.

kroonprints ütles juubeli puhul Rootsis, et ta on huvitatud salvatsioonistide rõõmsast usundist. See usund on levinud kui sinepiiva ka Skandinaavias ja mujal Põhja-Euroopas. Skandinaavia oli Armees tööl alustamine öieti juhuslik, ja selle alustajaks Rootsis sai Hanna Ouchterlony 1882. a. Siit levis Päästearmees ka teistesse maades: 1887 Daanis, 1888 Norras, 1889 Soomes ja pääle selle algas tööd Islandis. Sinepiiva oli hakanud idanema ja vilja kandma. Praegu on Päästearmees tööl, mis alul pidi läbi elama palju raskusi ja tagakiusamisi, levinud rikkalikult. Korpused on praegu: Rootsis 1370, Norras 770, Soomes 262, Daanis 106 ja Islandis 212. Üldse on Skandinaavias umbes 5500

Kom. Gundersen, adj. Lockyer ja ltn. Luther Tartu seltsiliste keskel.

töökeskust, kus juhitakse mitmesuguseid tööhäarusid. Tähtsa paiga omab põhjamaadel tegevus kalurite ja merimeeste keskel, kaugel lapplaste hulgas. Põhjamaadel on välja liikud ka paarsada misjonäri, et armuõpetust kuulutada Päästearmees misjonärijadeld.

Pikemalt kirjeldas komandör juubelpühitust Rootsis, ja lõpuks tuisus üles endid pühendamata Armees vana lipu alla, jääda ustavaks Päästajale ja teha oma parimat hingede päästmiseks. Paljudele said komandöri sõnad vaimustuseks ja uueks ülesehitamiseks vaimilisel.

Observeer.

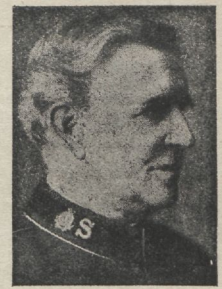
TALLINNA 2.

Siin väikeses 2. korpuses on elatud nagu „kõrgepinge“ läheduses. Ootus — pinge — rõõm — õnnistuse. Oi, sina meie armas Päästearmees, nii palju on sinul hääd pakku, sellepärast sind nõnda armastamegi! — Suured küllalised olid meil jaanuari ja veebruari kuul. Neljapäeval 19. jaan. oli jõuk salvatsioonistide kogunemine sadamasse ootama laeva, mis tõi meile armsa külalises. Hilinenud, kõvas pakases ja tuules libises suur „valge liik“ randa. Õnnelikult naeratades tuli Päästearmees juhataja Soomes, kol. Westergaard meie juure. Südamlik käepigistus — tervitussõnad — ja jõuk läks laiali, et koguneda kohe koosolekule 2. korpuse ruumis.

Hoone täis kuulajaskonda. Laval õnnelikud sõdurid. Häa vaim püsis

aul. Seltsilised laulsid rootsi-eesti keelse laulu, allakirjutuna ütles oma armastatud ja austatud endisele juhatajale tere tulemast Tallinna 2-se. Pääle selle tõusis kolonel kõnelema. Kohe alul võitis ta temale omasel kombel oma jagamatu lahkusega ja vaimustusega. Koloneli, tulhingelst Issanda sõna teenijat kuuldas meeleli suur rahvahulk. Issandil puudutas sõidameid. Kuigi airmul üks hing otsis päästmist, tundsimet ometi, et seeme on külvatud hääle maale ja kord tõuseb üles orasena.

Täine suur küllaline oli 21. ja 22. veebruaril, nimelt komandör Gunderseni austas meie korpust oma sinivõimusega. Diviisi komandör adjut. Lockyeri tervitussõnade

Kindral

ja proua Higgins on sel ajal, kui need ridu loetakse, lõpetanud oma sõjakäigu Indias. Madrasist sõideti raudteel pikke tee Kalkuttasse, kus leidis aset südamlük vastuvõtu vaimustatud seltsilistelt ja sõpradelt ning mitmetelt küllalistelt, eesotsas Bengali kuberner John Andersoniga. India asekuningas ja kindralkuberner, krahv Willingdon, palus kindrali ja proua Higginsit eenele ja läbirääkimisele. Kindralkuberner proua juhatas erilist koosolekut naistele, kus kõneles proua Higgins. Üldse peeti mitmed õnnistusrikkad koosolekud, niistä viimastest koosolekutest, mis peeti Bombay, saabusid hääd teated. Kindral ja proua Higgins on nüüd koduleel ja need oodati saabuvat Londoni veebruaril lõpl.

Vaimustatud koosolekutest, mis peeti Bombay, saabusid hääd teated. Kindral ja proua Higgins on nüüd koduleel ja need oodati saabuvat Londoni veebruaril lõpl.

„SÕJAÜHÜD“ VÕITLEJAD.

Nr. 43. — Veebruar 1933.

Ohvitserid:

Ltn. V. Muul 75 eks., ltn. K. Bernad 50, ltn. S. Musekanti 41, ltn. M. Blees 25, ltn. H. Eimann 25.

Allohvitserid ja sõdurid:

Muus. M. Ernits 30 eks., seers. F. Leemann 30, enovi L. Bakul 30, k.-k. L. Thaling 25, sekretär H. Sandberg 25, laekur J. Kiit 25, seers. E. Vikmann 25, seers. L. Rattik 25, seers. A. Kroes 25, sõdur S. Viisak 25, seers. J. Kanter 25, sõdur M. Rosenberg 25.

TARTU.

Meie suurim eesmärk on ikka armuõpetust kuulutada suremata hingedele, kelle eest Kristus on surunud. Selles mõttes on koosolekul peetud mitte ainult Armees ruumis, vaid ltn. Eimanni ja kaks seltsilist olid meil päeva maal, kus nad külvavad tõe sõna. 23. ja 24. veebruaril, Eesti vabariigi 15. a. vabanduspäeval, viibisid meie keskel komandör Gunderseni ja adjutant Lockyer. Komandör juhatus kaks koosolekut, ja eriti vabanduspäeval tungis tema sõnad Jumala armu läbi inimeste südamedes, sest need, kes ei mõista hinnata seest need, kes ei mõista õnnest, mis tähendab niiküll vabadust. Ühe hingetõusid ka patust vabanemist kahtetspingsil. Komandör pidas ka erikoosolekut sõduritele, ja Jumala õnnistus hingas meie üle.

Adj. Lockyer, tuntud muusikamees, ardis ka oma osa koosolekule.

Laupäeval õhtul juhatus koosolekut ltn. Lutheri ja vaimutis ühtlasi kaks sõdurit lipu alla. Ka pühapäeval tarvitas Jumal ltn. Lutheri suureks õnnistuseks meie korpuses. M. B.

J. Salminen, kapten.

Laulud.

1.

1. Edasi, nii Jeesus käib, Vahvad võitlejad Jehoova väes; Kandke rõõmsat päästmisteadet — Jeesus annab võitu meil. Kuulge, patused veel appi hüüvad, Hukatuse teedel nad. Räägi sest, et Jeesus teeb neid vabaks. Oh mis ilus sõnum see.

Edasi, me võitu saame, :; Hallelujaa :; Edasi, me võitu saame Kalli Jeesu vere väes.

2. Edasi, meid Jeesus saadab, Iga patuvang veel vabaks saab, Kui ta alandikult palub, Jeesus teda vabastab. Põrgu ja maailma hirmsad võimud Issanda ees kokkuvad; Tema nimel langeb kurjusvägi, Vaenlased kõik lahuvad.

3. Edasi, kõik võitlusele! Ülendage Jeesust merel, maal. Näita armastust, mis omad, Kuule Eluandja häält. Räägi kõigile, kes rusuks pekstud Oma patukoorma all, Et võib siiski Jeesus armu anda — Päästmine on vaba, prii.

2.

R. M. 216.

1. Jeesus, mu kallis peig, Sulle ma jään! Ainult Sind rõõman ma, Sulle ma jään. Maailma jätsin ma Tühise rõõmuga, Ruttan nüüd noole-na, Sulle ma jään!

Sulle ma jään, Sulle ma jään, Jeesus, mu kallis peig, Sulle ma jään!

2. Kui kõik mind pilkaksid, — Sulle ma jään, Sinule elan ma, Sulle ma jään! Maailma väärtsuti Pole mul vaigagi, Rõõm nüüd mul alati, Sulle ma jään!

3. Nooruse kevadel Sulle ma jään. Lõpeb kord rõõmuend, Sulle ma jään. Kõik, mis ma elus saan, Sinuga ühendand, Elugi pühendand, Sulle ma jään!

4. Kuhu ka saadad mind, Sulle ma jään! Rõõmsalt siis kannatan Sulle ma jään! Armastust anna Sa, Sarnaseks saaksin ma, Ära mind unusta! Sulle ma jään!

3.

R. M. 270.

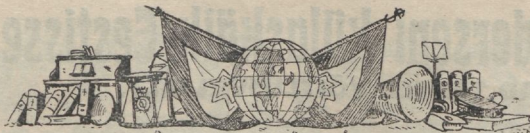
1. Tulge, tulge kõik! Oh rõõmus-tav hääl! Kõlgu see sõnum laiali ilma pääl, Jeesus kutsub kõiki armu-lauda veel, Igaüks võib tulla nüüd.

Tulge, tulge kõik, tulge, tulge kõik! Oh mis rõõmu-sõnum Päästjalt, tulge kõik! Langend hinged, kuulge, Jeesus ootab teid, Igaüks võib tulla nüüd.

2. Tulge, tulge kõik! Oh vaadake, sääl Armutses veel seisab lahti kõigile. Jeesus kingib elu, ärge viibige; Igaüks võib tulla nüüd.

3. Tulge, tulge kõik! See töötus jääb! Igaüks, kes tuleb, armust armu saab, Surmaorust läbi elu sisse läeb; Igaüks võib tulla nüüd.

Valitsemine hetke üle on valitsemine kogu elu üle.

4.

R. M. 52.

1. Me laulud ja me motto Oh hinge päästmine, See laia ilma pääl On kuulda igal pool, Et Jeesus kutsub lauluvaid, Nii piibel ütleb meil, Ta tumivalgeks peseb neid ja armsalt kutsub kõik.

Edasi, julgelt kõik, Nüüd hingi otsime, Maaimast patuseid Ta juure kutsume, Rikkad, austud Ja vaesed, alatud, Jeesus ootab kõiki teid Ja puhtaks patust teeb.

2. Ehk maailm meile vastu, See meid ei kohuta, Sest Jeesus küib me Oel Ja aitab võidelda. Kui tule müüri me ümber on, Ja ta kaitseb omaksed, Me kuulutame päästmisest Neil', kes on langunud.

3. Siis läeme julgelt sõtta Me kogu ilma eest, Ja Jeesu veres ka nüüd rõõmsalt hüüame! Siis julgelt sõtta läheme, Ehk ise nõrgad me. Kui armastame hingesid, Siis Jeesus aitab meid.

4. Kadunud hingesid otsib Ta hool-salt, Lahti veel seisvad Ta süle ja

5.

R. M. 380.

1. Kinnita surijaid, toeta nõtru, Tröösti ka seda, kes koormatud käib; Taluta langejad, rõõmusta nutjaid; Vii Jeesu juure, kes päästa neid võib.

Kinnita surijaid, toeta nõtru, Jeesus on Päästija, päästab ka neid.

2. Kadunud hingesid otsib Ta hool-salt, Lahti veel seisvad Ta süle ja

käed; Palu ja manitse tõsiselt kõiki, Jeesus võib võita kõik vaenlaste väed.

3. Pattudest lämbunud hinges võib olla Varjul üks säde, mis leegitsel veel; Hoolga paranda vigastud kannet: Ehk siiski heliseb katkenud keel.

4. Kinnita surijaid, Issand sind käseb, Väge ja rammu seks saad Tema käest, Saada neid lahkesti Päästija juure, ütle, et Jeesus neid armastab väest.

6.

R. M. 218.

1. Vaimu sõjariistadega chitud Julgelt võitlusesse astume nüüd kõik, Tema tõe kuulutame kõigile, Kuni Jeesus kutsub meid.

Ärgake ülesse, meiega hõisake, Austage, kiitke nüüd, kandlid Jeesul kõlgu! Ainult lauldes edasi me jõuame, Jumal annab meile elu igavest, Astugem me rida- desse võitlema, Kuni Jeesus kutsub meid.

2. Tema sõna väes me välja astu-me, Selle lipu all me rahvast kogume, Tema risti ikka rõõmsalt kanname, Kuni Jeesus kutsub meid.

3. Ikka edasi! me vürst on meiga, Teda kuulume, Ta meid ei jäta ka, Julgelt edasi, ehk saatan vihane, Kuni Jeesus kutsub meid.

4. Jeesus ise ükskord kodusse meid viib, Päike ialgi sääl enam looja läe, Pärast võitlusi võitja rõõmu pärima, Kuni Jeesus kutsub meid.

Koorid.

1. Minu hinges kõlab rõõmulaul. Sest Ta andestas mu süüd, Jeesus armastab mind nüüd, Ja ma laulan, laulan, laulan, Sest Ta armastab mind nüüd.

2. /: Oma Juh'i nägu igas tormis näen /: Kuigi lained möllavad, rahu minu hinge jääb. Oma Juh'i nägu igas tormis näen.

(Viisil: Üks armastusehüüd.)

3. Üks hing veel saada võib Nüüd taevaalguks ülevalt. Üks ainus pingutus, Et patukoormast vabaks saab. Üks sõdur rohkem veel, Kes võitleb me Jehoova väes, Nii, kuni nõtkund iga põlv Ja kiidab Päästja au.

4. Kuigi tee täis ohakaid, ikka mõtelge: Päästja ligi alati, jõudu annab meil. Ehk küll saatan hirmutab, meie mõttoks jääb: „Meil võit, meil võit, nüüd sõtta!“

5. Etuallik voolab, vabalt armust voolab, Jah etuallik veel voolab, Au, kiitus Jumalal!

6. /: See päev, see päev mul õnnelik, /: Mil Jeesus hinge rahu tõi, See päev mul õnnelik.

7. Jah usun nüüd ja kindlalt tean, Et Jeesus surund mu eest, Et Tema andis surma end, Et päästa patust mind.

Mõõga ja kilbi brigaad.

Piiblitekstid märtsis.

Mattheuse ev.

1. K. 12:22-30	16. N. 19:16-25
2. N. 12:31-37	17. R. 20:1-21
3. R. 12:38-50	18. L. 23:20-33
4. L. 13:1-12	19. P. 24:1-18
5. P. 13:13-23	20. E. 32:1-10
6. E. 13:24-35	21. T. 32:11-20
7. T. 13:36-46	22. K. 32:26-35
8. K. 13:47-58	23. N. 33:1-11
9. N. 14:1-13	24. R. 33:12-23
10. R. 14:14-21	25. L. 34:1-14
11. L. 14:22-36	26. P. 34:27-35
	27. E. 35:20-35
2. Moosese v.	28. T. 40:17-38

12. P. 17:1-16

13. E. 18:1-12

14. T. 18:13-27

Israel Sinai mäel.

15. K. 19:1-13

Märts

5. India ja Teelion.	Taav. laulud.
12. Juhid ja kõik autoriteetid.	29. K. 45:1-17
19. Korea.	30. N. 46:1-11
26. Noorsootöö tegijad.	31. R. 47:1-9

„SÕJAHÜÜD“ ilmub 1 kord kuus. Tellimise hind postiga aastas 2 krooni, ½ a. 1.10 kr. Üksiknumber 15 senti. Vastutav toimetaja: enval L. Bakul.

Väljaandja: Päästearmee.

PÄÄSTMISE SÕJAKÄIK

4.-13. märtsini 1933.

NOORSOO SÕJAKÄIK

25. märtsist — 2. aprillini 1933.

Igas korpuses peetakse

ERILISED KOOSOLEKUD

Igal õhtul k. 7.30 p. l.

OLETE SÜDAMLIKULT TERE TULEMAST!

„Tulge Minu juure kõik, kes vaevatud!“

MILLAL SA PEAD TULEMA?

VIIBIMATA! Tule nüüd ja „otsustame iheskoos“. Võib-olla lõikaja SURM astub sinu teele täna? „Ära kiitke homse päeva eest, sest sa ei tea, mis päev võib tuua.“

Tule Jeesuse juure — see on Püha Vaimu ja lumala koguduse kutse, sest „Vaim ja pruut ütlevad: Tule!“

Tule Jeesuse juure, igaüks, rikas või

vaene, must või valge inimene, õpetatud mees või harimatu.

Tule! See on kuninglik kutse. „Kes tahab, see võtku eluvett vabalt.“ Ja kui sa tuled, saavad need sõnad sinu kindla lootuse aluseks: „Teda, kes tuleb Minu juure, ei taha Ma mitte välja lükata.“

Võid sa vastu panna nii aulisele kutsele?